

At Redelbetjeningen derved skulde blive saa meget dyrere, synes mig at være et saa forsvindende Moment lige over for den større Sikkerhed, der vil indtræde, idet man absolut maa huske, at Tendensen i Bygningen af Dampkedler jo gaar i Retning af at saa Kedler med højere og højere Tryk, og der er ulige større Fare ved en Redelsprængnings Voldsomhed og ødelæggende Virkning, jo højere Damptrykket er. At Landbruget i saa mange Aar uden større Ulykker har kunnet benytte disse Maskiner — det er jo dog i Forhold til de mange Kedler ikke saa overordentlig store Ulykker, der ere indtrufne — beviser jo ikke, at det ogsaa i Fremtiden vil kunne klare sig paa samme Maade. Naar man af Betænkningen til Lovforslaget ser, at kun 9,2 pCt. af de Dampkedler, som Landbruget benytter, ere i Bestielse af en større Ildpaavirkningsflade end 150 Kvadratfod, saa synes jeg ogsaa, at den Byrde, der derigennem paalægges Landbruget ved Ansættelse af Maskin- eller Redelpassere af 1ste Klasse, ikke vil føles særlig trykkende. Saaledes som Lovforslaget fremtræder, tror jeg, at Landbruget vil kunne gaa til det uden Vængstelse, og jeg vil give det min allerbedste anbefaling og haabe, at det maa komme frem som Lov.

Andersen: Naar jeg har tilladt mig at begære Ordet angaaende det foreliggende Lovforslag, er det for at udtale min Glæde over, at det er kommet frem, og jeg kan saa meget mere slutte mig til dette Lovforslag, som det er et nøjagtigt Udtryk for det Vædringsforslag, som jeg i Samlingen 1892—93 stillede til Forslag til Lov om Forandring af Lov om Tilsyn med Dampkedler paa Landjorden. Det er ganske sikkert, som det 1ste Medlem for 10de Kreds (K. Sorgenfens) udtalte, at det Vædringsforslag, jeg stillede, ikke blev vedtaget, men endogsaa forkastet med 32 Stemmer mod 3; men jeg saa ikke i den Afstemning nogen afgjort Mangel paa Sympati for Tanken i mit Forslag; jeg anstaa det mere for et Resultat af, at man ikke mente, at det den Gang var belejligt at gennemføre det Vædringsforslag, jeg havde stillet. Saa vidt jeg har kunnet opfatte de forskellige Stemninger, der være fremme over for Vædringsforslaget, stod det saaledes, at der var den Erkendelse til Stede hos de fleste ærede Medlemmer, at det var nødvendigt at komme til at lovgive paa dette Omraade. Vi maa nemlig vel erindre, at Motivet til, at jeg stillede dette Vædringsforslag, var de mange Ulykker, som være forefaldne ved Redelsprængninger i den Tid, Ulykker, som havde forarsaget Tab af mange Menneskeliv og

Ødelæggelse af ikke saa lidt Ejendom, og endnu den Dag i Dag ere jo Menneskeliv udsatte for stor Fare derved. Jeg tror, det var en almindelig Erkendelse den Gang, at Lovgivningsmagten havde en Pligt til at lovgive paa dette Omraade og til at forhindre, at Ulykker af den Art for Fremtiden hyppigt skulde indtræde. Jeg tror derfor, at dersom dette Lovforslag skulde have Held til at blive ophøjet til Lov, vilde der komme en ret betryggende Ordning over for Ulykker, som vi hidtil have haft svævende over Hovederne paa os. Jeg kan ikke andet end udtale min Tak til den højtærede Justitsminister for den efter min Mening dygtige og omsigtfulde Maade, hvorpaa dette Lovforslag er udarbejdet. Det forekommer mig, at Lovforslaget er praktisk, og at dets Gennemførelse neppe vil forarsage nogen Ulempe, som er nævneværdig. Den Fregt, det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds fremførte, at det skulde lægge for store Byrder paa Landbruget, tror jeg ikke er berettiget. Der kræves jo dog som Regel kun, at disse Maskinpassere skulle have arbejdet i tre Maanedere enten hos en første Klasses Maskinpasser eller hos en anden Person, som af Fabrikinspektionen bliver anset for at være tilstrækkelig kyndig paa dette Omraade. Jeg tror, at det er en meget billig Fordring at stille til en Mand, at han skal have saa megen Erfaring og saa megen Kvalifikation til dette Stykke Arbejde, som en 3 Maaneders Virksomhed kan give ham, især naar man tager i Betragtning, at den Maade, hvorpaa han udfører dette Arbejde, maasse kan bevirke, at mange Menneskeliv blive stødte i Fare, hvis det nemlig udføres paa en mindre rigtig Maade. Det forekommer mig altsaa ikke, at det Offer, her kan være Tale om at forlange af Landbruget, er af en saadan Betydning, at det kan virke afstrækkende for dette Lovforslags Gennemførelse. Jeg kunde snarere ønske, at Bestemmelsen i § 4 blev stærket, og at der blev forlangt noget mere end disse 3 Maaneders Arbejde ved Pasning af en Dampkedel under Tilsyn af en første Klasses Maskinpasser. Men paa den anden Side tror jeg, at det under alle Omstændigheder er et Fremskridt; thi det bestaaende Forhold er jo saaledes, at en Arbejdsgiver kan tage en hvilken som helst Person til at passe Dampkedler; og vi have jo set Tilfælde, og der kan paavises Tilfælde selv i ret store Virksomheder paa, at der til at passe Dampkedler er sat Folk, som savne enhver Betingelse for at kunne udføre dette Arbejde. Det forekommer mig at være ret farligt at tillade, at et saadant Forhold kan vedblive at bestaa.